

BARBARA
TAYLOR
BRADFORD

CAVENDON HALL

Traducere din limba engleză
DIANA ȚUȚUIANU

Capitolul 1

Cecily Swann era entuziasmată. Primise o sarcină, ceva special de făcut, din partea mamei sale, și de-abia aștepta să se apuce de treabă. Înaintă grăbită de-a lungul potecii prăfuite, îndreptându-se spre Cavendon Hall, în timp ce prin mintea ei fragedă și activă îi treceau tot felul de idei. Trebuia să se uite la niște rochii foarte frumoase, în căutarea oricărui soi de defecte; era o sarcină importantă, după cum îi explicase mama ei, și numai ea o putea duce la îndeplinire.

Nu voia să întârzie, așa că mări pasul. I se spusese să fie acolo la ora zece fix, așa că la ora zece avea să ajungă.

Mama ei, Alice Swann, subliniase adesea faptul că al doilea prenume al său ar putea fi cu ușurință „punctualitate”, iar replica aceasta era rostită mereu cu un soi de admirație. Alice era foarte mândră de fiica ei și era conștientă de talentele unice ale acesteia.

Deși Cecily nu avea decât doisprezece ani, părea mult mai în vârstă din anumite puncte de vedere și mai capabilă, cu un simț neobișnuit al responsabilității. Toată lumea o considera o persoană de încredere și mult mai matură decât majoritatea fetelor de vârsta ei.

Ridicându-și privirea, Cecily se uită în sus la povârnișul din fața ei. Sus de tot, în vârful dealului, se afla Cavendon, una dintre cele mai mari și mai maiestuoase reședințe din Anglia și o adevărată capodoperă.

După ce Humphrey Ingham, întâiul conte de Mowbray, cumpărase mii de acri de pământ în Yorkshire Dales, mandatase doi arhitecți

extraordinari să se ocupe de designul casei: John Carr din York și faimosul Robert Adam.

Aceasta fusese terminată în 1761. Lancelot Brown cel Capabil crease mai apoi grădinile peisagistice, decorate și extrem de frumoase, care rămăseseră intacte până în ziua de azi. În apropierea casei se afla un lac ornamental artificial, iar în spatele casei se întindeau grădini acvatice.

Cecily mergea acolo de când era mică, și pentru ea era cel mai frumos loc din lume. Cunoștea fiecare centimetru din această clădire, la fel ca tatăl ei, Walter Swann. Tatăl ei era valetul contelui, exact așa cum fusese tatăl lui înaintea sa și unchiul Henry înainte de asta.

Familia Swann din satul Little Skell muncea în marea casă de mai bine de o sută șazeci de ani, de generații întregi, încă de pe vremea primului conte, în secolul al XVIII-lea. Cele două familii aproape că se întrepătrundeau și erau extrem de legate una de cealaltă; familia Swann avea multe privilegii și era extraordinar de loială familiei Ingham. Walter spusese întotdeauna că ar încasa un glonț pentru conte, și chiar ar fi făcut-o.

Mergând în mare grabă, preocupată de propriile gânduri, Cecily tresări deodată și se opri brusc. Cineva îi sărise în față pe potecă, făcând-o să înghețe locului, șocată. Apoi văzu că era țigăncușa aceea pe nume Genevra, care se furișa adesea prin părțile acestea.

Fătucă stătea în mijlocul potecii, rânjind larg cu toată gura, cu mâinile în șolduri, cu ochii ei negri scânteind.

– N-ar fi trebuit să faci asta! exclamă Cecily, pășind rapid într-o parte. M-ai speriat. De unde-ai mai apărut și tu, Genevra?

– Ia, ghicește, îi răspunse țiganca, fluturând din mână înspre pajiștea lungă. Te-am văzut venind, micuță Cecily. Eram în spatele zidului ăluia.

– Trebuie să plec. Nu vreau să întârzii, spuse Cecily cu voce rece, ce dădea de înțeles că discuția se încheiase.

Încercă să o ocolească pe fătucă, însă fără succes.

Țiganca se trase și ea într-o parte, blocându-i calea, și murmură:

– Aha. Te grăbești spre casa aia veche de colo. Dă-mi mâna, și o să-ți ghicesc viitorul.

Respect pentru oamenii și cărți

- Nu pot să-ți pun nici un ban de argint în palmă, n-am nici măcar un penny la mine, spuse Cecily.

- Nu vreau banii tăi și n-am nevoie să-ți văd palma, știu totul despre tine.

Cecily se încruntă.

- Nu înțeleg...

Vocea i se stinse încet, nerăbdătoare să își reia drumul, nedorind să irosească și mai mult timp cu țiganca.

Genevra nu spuse nimic, ci doar îi aruncă lui Cecily o privire curioasă, după care se întoarce și se uită lung la Cavendon. În lumina clară a acestei dimineți însorite de mai, nenumăratele ferestre ale clădirii scânteiau, iar piatra deschisă la culoare strălucea precum marmura șlefuită. De fapt, întreaga casă părea să aibă o strălucire aparte.

Țiganca știa că aceasta era o iluzie creată de lumina soarelui. Iar ea fusese întotdeauna conștientă de acest lucru. Pentru un scurt moment, își reaminti să stea perfect nemișcată, pierdută în gânduri, uitându-se cu atenție la Cavendon... Avea darul, darul previziunii. Și astfel văzu viitorul. Fiindcă nu dorea să ducă povara acestor informații neașteptate, închise ochii, îndepărtând viziunea avută.

În cele din urmă, țiganca se întoarce din nou cu fața la Cecily, clipind în lumina dimineții. O fixă îndelung cu privirea pe fata de doisprezece ani, cu ochii mijiți, cu o expresie serioasă întipărită pe față.

Cecily, marcată de privirea fixă a țigăncii ațintită asupra ei, întrebă:

- De ce te uiți așa la mine? Care-i problema?

- Nu-i nimic, mormăi țiganca. Nu-i nimic în neregulă, micuță Cecily.

Genevra se aplecă, luă de jos o nuiă lungă și începu să scurme cu ea în țărână. Desenă un pătrat, apoi deasupra pătratului făcu conturul unei păsări, după care aruncă rapid o privire semnificativă spre Cecily.

- Ce reprezintă? întrebă copila.

- Nimic.

Genevra azvârli nuiaua, având ochii negri plini de emoție. Și, dintr-odată, starea ei de spirit ciudată, enigmatică dispăru. Începu să rădă și să danseze dintr-o parte în alta a potecii, de-a lungul zidului din piatră brută.

Punându-și ambele mâini pe zid, își aruncă picioarele în sus, făcu un fel de tumbă peste zid și ateriză în picioare pe partea cealaltă.

După ce își potrivi baticul roșu legat în jurul buclilor ei închise la culoare, zburdă peste pajiștea întinsă și dispăru în adâncul unui crâng. Râsul ei răsună mult timp de-a lungul câmpurilor cufundate în liniște, chiar dacă nu mai putea fi văzută.

Cecily clătină din cap, nedumerită de comportamentul ciudat al țigăncii, și își mușcă buza. Apoi șterse rapid cu picioarele simbolurile făcute de țigancă în praf și continuă să urce panta.

– Fata asta a fost dintotdeauna o ciudată, murmură Cecily în barbă în timp ce își continua drumul.

Știa că Genevra locuia cu familia ei într-una din cele două căruțe cu coviltir pictate de țigani, dispuse în partea mai îndepărtată a pădurii cu clopoței, la o distanță apreciabilă, în spatele pajiștii lungi. De asemenea, mai știa că tribul de țigani nu încălca limitele proprietății.

Acolo unde își făcuseră tabăra era pământul contelui de Mowbray, iar el le dăduse permisiunea să stea acolo atât timp cât vremea era caldă. Întotdeauna dispăreau în lunile de iarnă; nu știa nimeni unde anume se duceau.

Familia de țigani venise la Cavendon de mult timp, aflase ea de la Miles. El era al doilea fiu al contelui și i se confesase spunându-i că nu înțelegea din ce motiv tatăl său era atât de binevoitor cu țiganii. Miles avea paisprezece ani; el și sora lui, DeLacy, erau cei mai buni prieteni ai ei.

Poteca prăfuită ce străbătea câmpurile din jur ducea direct din satul Little Skell către grădina din spate de la Cavendon Hall. Cecily alerga pe pietrișul din grădină când ceasul din turn începu să bată, anunțând ora exactă. Era ora zece, iar ea nu întârziase.

Vocea plină de voieșie, cu accent de Yorkshire, a bucătăresei-șefe răsună prin ușa din spate în timp ce Cecily se opri pentru moment, trăgându-și sufletul și ascultând.

– Nu mai sta acolo să te uiți la mine ca vițelul la poarta nouă, Polly, strigă bucătăreasa-șefă la fata care o ajuta la bucătărie. Și pentru

Respect pentru oameni și cărți

numele Domnului, bagă lingura aia metalică în cutia cu făină înainte să-i pui capacul. Altfel o să se umple de gărgărițe!

– Da, șefa, murmură Polly.

Cecily zâmbi în barbă. Știa că toată dojana asta nu însemna prea mult. Tatăl ei îi spusese că bucătăreasa era rea de gură, dar inofensivă, ceea ce era cât se poate de adevărat. Bucătăreasa avea un suflet bun și o atitudine maternă.

Învârtind mânerul ușii, Cecily intră în bucătărie, unde fu întâmpinată de adevărați nori de abur, aer cald și cele mai delicioase mirosuri emanate de tigăile ce dădeau în clocot. Bucătăreasa pregătea masa de prânz pentru familie.

Întorcându-se la sunetul scos de ușa deschisă, bucătăreasa zâmbi larg când o văzu pe Cecily intrând pe domeniul său.

– Bună, scumpo, o întâmpină ea pe un ton binevoitor.

Toată lumea știa că Cecily era favorita ei; iar ea nu ezita să recunoască asta și să se manifeste ca atare.

– Bună dimineața, doamnă Jackson, îi răspunse Cecily și îi aruncă o privire rapidă fetei care ajuta la bucătărie. Bună, Polly.

Polly înclină din cap și se retrase într-un colț, la fel de timidă și de rușinoasă cum era de obicei când i se adresa Cecily.

– Mami m-a trimis să dau o mână de ajutor cu rochiile lui Lady Daphne, îi explică Cecily.

– Îhî, știi asta. Atunci nu mai sta, scumpo, du-te la ea. Lady DeLacy te așteaptă sus. Din câte-nțeleg, o să fie asistenta ta.

Și, în timp ce vorbea, bucătăreasa chicoti și îi făcu conspirativ cu ochiul lui Cecily.

Cecily râse.

– Mama o să ajungă aici în jur de ora unsprezece.

Bucătăreasa-șefă dădu din cap aprobator:

– O să mâncați amândouă prânzul aici, jos, cu noi. Și cu tatăl tău.

O tratație specială.

– Asta o să fie minunat, doamnă Jackson.

Cecily continuă să meargă de-a lungul bucătăriei, îndreptându-se spre scările din spate ce duceau la etajele superioare ale acestei case grandioase.

Nell Jackson se uită la ea, mijindu-și ușor ochii. Fata de numai doisprezece ani era drăgălașă. Deodată, văzu în chipul acela tânăr și inocent femeia care avea să devină. O adevărată frumusețe. Și o adevărată Swann. Nu încăpea nici o îndoială ce anume moștenește, cu acei pomeți înalți, cu pielea de culoarea fildeșului și cu ochii într-o nuanță asemănătoare levănțicii... Ochi deschiși la culoare, translucizi, un gri-albăstrui. O trăsătură inconfundabilă a familiei Swann. Și apoi mai era și părul acela bogat. Un păr des, luxuriant, șaten, cu inflexiuni roșietice. „O să fie leită Charlotte când o să crească“, se gândi bucătăreasa și oftă în sine a ei. Ce-și mai irosise viața ea, *Charlotte Swann*. Ar fi putut ajunge departe, fără nici un fel de îndoială. „Sper că fata n-o să stea aici, așa cum a făcut mătușa ei“, se gândi Nell acum, întorcându-se și amestecând într-una dintre oale. „Fugi, Cecily, fugi. Fugi să-ți salvezi viața. Și nu te mai uita înapoi. Salvează-te!“